

A Győri Ítéltábla dr.Nemes Nagy Boldizsár ügyvéd által képviselt I.r., és II.r. felpereseknek dr.Berger Adrián ügyvéd által képviselt alperes ellen szerződés semmisségének megállapítása iránt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Győrrött, 2010.évi december hó 2.napján P.20.698/2009/21. szám alatt hozott ítélet ellen a felperesek részéről 22.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Köteles az I-II.r. felperes 15 napon belül egyetemlegesen megfizetni az alperesnek 200.000 (kettőszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Köteles az I-II.r. felperes egyetemlegesen megfizetni az állam részére az illetékügyben eljáró adóhatóság felhívására 480.000 (négy száznyolcvanezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperesek keresetükben elsődlegesen kérték a bíróság a **helység 1-i**hrsz.-ú ingatlan vonatkozásában egymás közt egyenlő arányú öröklés jogcímén történt tulajdonszerzésüket az ingatlan-nyilvántartásban tüntesse fel, egyben az alperes tulajdonjogát törölje. Elsődleges keresetüket arra alapították, hogy az ingatlanra vonatkozó ajándékra irányuló szerződéses akarat a 2008.szeptember 3. napján kelt okirat aláírásakor hiányzott, szándékuk valójában az ingatlan értékesítésére irányult. Másodlagosan hivatkoztak megtévesztésre, illetve tévedésre és kérték a **helység 1-i**hrsz.-ú ingatlannal kapcsolatos ajándékozási szerződés érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítását.

E körben előadták, hogy az ügyvédnél csak elolvasták és aláírták az okiratot, tájékoztatást nem kaptak a szerződésre vonatkozóan, annak egyes pontjai megfogalmazására a szerződés szövegezésére nem az ő közreműködésük mellett került sor. Hazautazásukat követően tüzetesen tanulmányozták a szerződést, és akkor észlelték, hogy az adásvétel

helyett ajándékozási szerződés megkötésére került sor, noha a szándékuk mindvégig az ingatlan értékesítése volt.

Harmadlagos jogcímként a szerződés semmisségét kérték annak jóerkölcsbe ütközése okán.

E körben hangsúlyozták, hogy a szerződés aláírásakor tájékoztatást, magyarázatot nem kaptak, az aláíráshoz szóbeli nyilatkozatot nem tettek, a szerződést ellenjegyző ügyvéddel nem találkoztak és a jogügylet tartalmát illetően semmiféle tájékoztatást nem kaptak. Idős koruk és több évtizedes külföldi tartózkodásuk, ebből eredő esetleges nyelvi bizonytalanságaik lehetősége a szükséges jogi garanciák még fokozottabb érvényesítését kívánta volna meg.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének az elutasítását kérte. Hangsúlyozta a felperesek esetleges korábban megvolt értékesítési szándékukat megváltoztatva ajándékozási szerződést kívántak kötni. Pontosan tudták, hogy az adásvétel és az ajándékozás között mi a különbség, tisztában voltak a jogintézmények miben létében és a szerződést nem véletlenül, vagy tévedésből írták alá. A felperesek hozzátartozóik rosszallása miatt gondolták meg magukat és próbáltak alapot keresni a jogügylet „visszacsinálására”.

Akarathiba a felperesek részéről nem állt fenn, semmilyen megtévesztés nem történt. A jóerkölcsbe ütközésre történő hivatkozás sem alapos, hiszen a felperesek hazautazásának x-időpontja miatt került sor rövid időn belül az ajándékozási szerződés megkötésére. A felperesek tisztában voltak az ajándékozás, illetve az adásvétel jogintézményének lényegi különbségével, függetlenül attól, hogy milyen jogrendszerben éltek. A szerződés aláírásakor a felperesek nem keresték a visszerhesség elemeit, a vételárat.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében a felperesek keresetét elutasította, egyben kötelezte az I-II.r. felpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 500.000 forint perköltséget. Kötelezte az I-II.r. felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a Magyar Államnak adóhatósági felhívásra 480.000 forint kereseti illetéket.

Ítéletének jogi indokolása szerint elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az ajándékozási szerződés megkötésére irányuló akarat hiányában a felek között létrejött-e az ajándékozási szerződés.

A perben nem volt vitatott, hogy a 2008.szeptember 3.napján a **helység 1-ihrsz.-ú** ingatlan ajándékozása tárgyában készült szerződést a felperesek és az alperes is saját kezűleg írták alá. Ahhoz, hogy egy szerződés akarathiba miatt legyen nem létezőnek

tekinthető, annak megállapítása szükséges, hogy a szerződés létrejöttét célzóan nem állt fenn a szerződéses akarat, pl. azért, mert az okiratot valójában nem a szerződő fél írta alá. Ez a perbeli esetben azonban fel sem merült.

Kétségtelen, hogy a megörökölt perbeli ingatlanokat érintően a felperesek célja az volt, hogy „megváljanak tőle” és elsődleges elképzelésük szerint azt értékesíteni akarták. Ezt a szándékukat kifejezésre juttatták a hagyatéki eljárásban részt vevő hivatalos személyek előtt, illetve az alperesi családdal folytatott beszélgetések során is. Az is tény, hogy az I.r. felperes ingatlanirodát is felkeresett az értékesítési szándékuk miatt. Tény az is, hogy egy majdani értékesítéshez kapcsolódó ügyintézésre vonatkozóan a II.r. felperes az I.r. felperes részére közjegyzői okiratba foglalt meghatalmazást adott. Ezen tények azonban nem önmagukban, hanem a további, a perben igazolást nyert tényekkel, történésekkel együtt értékelendők.

Az I.r. felperes önmagával is ellentmondásba került, amikor a 8.sorszámú jegyzőkönyvben először úgy nyilatkozott, hogy soha még barátnőjével történő beszélgetései során sem merült fel, hogy bárkinek ingyen odaadják az ingatlant. A későbbiek során azonban az I.r. felperes a 8.sorszámú jegyzőkönyv 11.oldalán bírói kérdésre elismerte, hogy az ingatlan alperes részére történő ajándékozása kapcsán az érintettek között konkrét, részletekig menő megbeszélés volt. Ezt alátámasztja "A" és "B" tanuk vallomása is. Így a tanuk annak ellenére, hogy érdekeltek az I.r. felperesnek saját maga által korrigált nyilatkozatait támasztják alá. Azt, hogy az ajándékozási szándék fennállt a szerződés megkötésekor is igazolja "C" tanuvallomása. Ugyanakkor az I.r. felperes maga is határozottan kijelentette személyes meghallgatásakor, hogy tudja és tudta mi a különbség az ajándékozás és az adásvétel között.

Mindezekből következően a bíróság megítélése szerint akkori tényleges szerződéses akaratuk és annak a szerződés aláírásával ki is nyilvánított formája egybevág, részükről tévedés nem állt fenn.

Az ügyvédi tájékoztatás hiányára történő felperesi hivatkozás sem adhat alapot a Ptk.210.§./2/ bekezdése szerinti jogi kérdésben való tévedésen nyugvó megtámadásra. A Ptk.210.§./2/ bekezdése szerint jogi kérdésben való tévedés az olyan tévedés, amikor a fél szerződéskötési szándékát befolyásoló körülmény a jogszabályok téves értelmezésével függ össze, melynek előfeltétele, illetve oka a jogi képviselő által mindkét félnek együttesen adott, nyilvánvalóan téves tájékoztatás lehet. A nyilvánvalóan téves tájékoztatás mulasztással nem valósulhat meg.

A perbeli esetben az, hogy a szerződést ellenjegyző ügyvéd, illetve annak jelöltje nem adott semmilyen tájékoztatást az adott ügyletre vonatkozó jogszabályi előírásokról, nem eredményezhet a szerződéses akarat kialakítására hatást gyakorló jogi tévedést.

Az elsőfokú bíróság szerint az ajándékozási szerződés jóerkölcsbe ütközése sem áll fenn. A Ptk.200.§./2/ bekezdése értelmében a szerződés jóerkölcsbe ütközése akkor állapítható meg, ha a szerződés az azzal elérni kívánt cél, a vállalt kötelezettség jellege, maga a szerződés tárgya az általánosan elfogadott normákat, vagy szokásokat nyilvánvalóan sérti, illetve az általános társadalmi megítélés is egyértelműen elfogadhatatlannak minősíti. Tehát a jogügylet tartalmánál, illetve joghatásánál fogva, vagy a felek által elérni kívánt közös cél miatt ütközik nyilvánvalóan jóerkölcsbe. A szerződés ingyenessége, vagy visszterhessége önmagában nem erkölcsi kérdés, míg egy ingatlan ellenérték nélküli átruházása, ajándékozása a közfelfogás szerint semmilyen erkölcsi normát nem sért.

A Ptk.4.§./1/ bekezdése alapján a szerződő felek a szerződés megkötésénél körültekintően, megfontoltan, jóhiszeműen kötelesek eljárni az ügyletkötés biztonsága érdekében. A megtámadási jog nem szolgálhat a megbánt szerződéstől való szabadulásra, mivel ez joggal való visszaélést valósítana meg.

Az ítélet ellen az I-II.r. felperesek fellebbezést nyújtottak be, melyben kérték annak megváltoztatását és a kereseti kérelmüknek történő helyt adást. Igényt tartottak a perrel kapcsolatban felmerült első- és másodfokú perköltség megfizetésére is.

Kiemelten hivatkoztak arra, hogy a perbeli ingatlan elajándékozása nem állt szándékukban, azt eredetileg értékesíteni kívánták és a szerződés aláírására kizárólag azért került sor, mert az alperes - idős korukat, illetve tájékozatlanságukat kihasználva - a szerződés tartalma tekintetében őket megtévesztette.

Az adásvételi szándékukat igazolja az a tény, hogy 2008.szeptember 2-án közjegyzői okiratba foglaltan a II.r. felperes az I.r. felperes részére az ingatlan értékesítésére meghatalmazást adott, illetve az általuk felkeresett ingatlan közvetítő iroda nyilatkozata is.

A meghallgatott közjegyző és annak alkalmazottja is igazolták a felperesek adásvételi szándékát.

Mindezek után életszerűtlen, hogy a közjegyzői okiratot követő egy nappal később a felperesek ingyenes szerződést - ajándékozási szerződést - akartak volna kötni. Az elsőfokú bíróság mindezt figyelmen kívül hagyta.

Az ítélet indokolásának 7. oldal utolsó bekezdésében foglaltak sem fedik a valóságot. Azt az I.r. felperes is elismerte, hogy eshetőlegesen szóba került az ajándékozás kérdése, de mivel II.r. felperes ettől határozottan elzárkózott, így a feltételesen tett kijelentését az I.r. felperes is visszavonta, ezáltal részletekig menő megbeszélésre nem is kerülhetett sor, mint ahogy azt az ítélet tartalmazza.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján az állapítható meg, hogy az alperes és szülei előadása egymással ellentétben áll.

Az ítélet indokolása megalapozatlanul tartalmazza, hogy a felperesek az ügyintézés során nyelvi, megértésbeli nehézségek nélkül a „jogászi kommunikációt” is követve, értve és alapvetően minden szempontból kielégítőnek tekinthető tájékozottság mellett jártak el.

Azt nem vitatják, hogy "D" közjegyző úgy nyilatkozott, hogy az ő jogászi kommunikációját megértették. Ez azonban annak volt köszönhető, hogy a közjegyző asszony nagyon „szájbarágósan” kommunikált velük, legalább háromszor, tagoltan, hangosan elmagyarázta nekik az ügyintézést. Ezen tanuvallomás éppen azt támasztja alá, hogy idős koruk, valamint hosszú évtizedek óta tartó külföldi életük folytán az átlagosnál jóval hosszabb időt felölölő, részletesebb tájékoztatás és magyarázat volt szükséges ahhoz, hogy egy jogi eljárást egy jogintézményekkel teli okirat tényleges és valódi tartalmát ők megértsék.

Hangsúlyozták, hogy az elsőfokú bíróság a logika szabályaival ellentétesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Kizárólagosan egymást igazolóként tüntette fel az alperes és az alperesi szülők, valamint az ajándékozási szerződést készítő és az aláíráskor jelen lévő "C" által elmondottakat, holott több ponton is ellentmondás van a nyilatkozatok között és azok kétségesnek mutatkoznak. Ha hosszabb időt töltöttek volna el az ügyvédi irodában, akkor életszerűtlen, hogy az I.r. felperesnek nem tűnt fel, hogy saját nevét elírták és ezt nem veszi észre.

Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul tette magáévá azt az alperesi álláspontot, hogy a felperesek „kibánták” magukat a szerződésből.

A megtartott fellebbezési tárgyaláson a jóerkölcsbe ütközés tekintetében hangsúlyozta, hogy önmagában egy ajándékozási szerződés megkötése nyilvánvalóan nem minősülhet jóerkölcsbe ütközőnek. Álláspontjuk szerint a szerződéskötés körülményei, így az, hogy a szerződésben az I.r. felperes adatai tévesen kerültek feltüntetésre, a szerződés nem tartalmazza, hogy az ingatlan tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba még nem került bejegyzésre, és hogy az ügyvédi irodában volt az ügyvéd is, a szerződést mégis ügyvédjelölt készítette, akit alperes kért fel, valamint a tájékoztatás hiánya a szerződés jóerkölcsbe ütközését együttesen megvalósítja.

Hangsúlyozta, hogy az alperes édesapjának a tanuvallomása is rögzíti a jegyzőkönyv tanúsága szerint, hogy ő maga is adásvételről tett említést.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a felperesek nem tudták bizonyítani azon előadásukat, hogy nem állt szándékukban ajándékozási szerződés kötése, ők adásvételi szerződést kívántak kötni az alperessel.

A peres eljárás során az alperes nem vitatta, a felperesek részéről felvetődött az adásvétel lehetősége, azonban a végső, végleges döntésük mégis az ajándékozás lett. Ezt támasztja alá az a tény is, a szerződéskötés napján mindketten megjelentek az ügyvédi irodában annak ellenére, hogy egy nappal korábban a közjegyzőnél adásvételre vonatkozó meghatalmazás került részükről aláírásra.

Az ingatlan közvetítő igazolása is alátámasztja, a felperesek 2008.augusztusát követően elálltak az ingatlan értékesítési szándékuktól, ezért nem keresték fel az ingatlan közvetítő irodát a szerződés megkötése érdekében.

Kiemelten hivatkozott arra, az I.r. felperes személyes nyilatkozata alapján is megállapítható, tisztában van azzal, hogy az adásvétel és az ajándékozás között mi a különbség.

A felperesek szerződéskötési tévedése sem áll fenn, hiszen a mai napig egyértelműen nem jelölték meg, hogy tévedésük pontosan miben áll, azt az alperes okozta-e, ha igen mivel. Amennyiben nem alperes okozta, álláspontjuk szerint, úgy alperes felismerhette-e.

A megtévesztés körében hivatkozott a Pp.247.§./1/ bekezdésére, amely szerint másodfokú eljárásban keresetet változtatni nem lehet.

Alapítván a felperesek hivatkozása a jóerkölcsbe ütközésre is. A polgári jogban főszabály, a felek szabadon dönthetnek, hogy kötnek-e, ha igen kivel és milyen tartalmú szerződést. Az ajándékozás kapcsán a jogszabály nem rögzíti, hogy arra csak barát vagy rokoni kapcsolatban álló felek között kerülhet sor.

A felperesek hazautazásának fix időpontja miatt a szerződéskötés időpontja is behatárolt volt. Az, hogy a felek között rokoni, baráti kapcsolat nem volt, és viszonylag rövid időn belül történt a szerződéskötés, nem ad alapot arra, hogy a szerződés jóerkölcsbe ütközése megállapítható lenne.

Előadták, hogy a felperesek és az alperes nagymamája között baráti kapcsolat állt fenn gyermekkoruk óta.

A felperesek fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás adatait a Pp.206.§-ában foglalt elveknek megfelelően értékelve és mérlegelve megalapozott tényállást állapított meg az ebből levont jogi következtetése is helytálló. Az ítélet tábla

mindenben osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet indokolásában foglalt jogi álláspontját. A fellebbezésben felhozott érvekre figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

Az elsőfokú eljárás adatai alapján tényként állapítható meg, hogy az I. és II.r. felperesek valamint az alperes között 2008.szeptember 3.napján a Pp.196.§./1/ bekezdés e/pontja szerinti teljes bizonyító erejű magánokiratba foglaltan jött létre a perbeli ajándékozási szerződés. Így a Pp.164.§./1/ bekezdése értelmében a felpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az ajándékozási szerződéskötési akaratuk hiányzott, az ajándékozási szerződés megkötésekor tévedésben voltak, illetve őket az alperes megtévesztette. Ők kötelesek bizonyítani az ajándékozási szerződés jóerkölcsbe ütközését is.

Az elsőfokú eljárásban maguk a felperesek is elismerték, hogy az ajándékozási szerződés aláírásakor **"Helység"2-ben** az ügyvédi irodában megjelentek és a szerződést saját kezűleg írták alá. Az sem vitatott tény, hogy a szerződés aláírásakor a felperesek nem kifogásolták, hogy ajándékozási szerződés megkötésére került sor, illetve a vételár kifizetésének elmaradását sem.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú eljárásban vannak olyan okirati bizonyítékok, amelyből megállapítható, hogy az I-II.r. felpereseknek a perbeli ingatlan vonatkozásában értékesítési szándékuk volt. Ezt az értékesítési szándékot igazolja az ítéletábra álláspontja szerint **"D"** közjegyző és **"E"** - a közjegyző alkalmazottja - 8.sorszámú jegyzőkönyvben megtett tanuvallomása. Ezt az értékesítési szándékot támasztja alá a 19.sorszám alatt becsatolt **"F"** Kft. 2010.október 28.napján megtett nyilatkozata is. Ezen igazolás szerint az I.r. felperes 2008.augusztus hónapban felkereste az ingatlanirodát azzal a szándékkal, hogy a **"Helység 1, ...szám** alatti házát eladni kívánják. Az ingatlan közvetítésre vonatkozó megbízási szerződés előkészítése megtörtént, annak aláírására nem került sor, melynek okáról nincs tudomásuk.

Az ítéletábra megítélése szerint ugyanakkor nem áll ítéleti bizonyossággal rendelkezésre olyan bizonyíték, amely szerint az I-II.r. felperesek eredeti adásvételi szándéka még az ajándékozási szerződés aláírásakor is fennállt. Ők ezt az ajándékozási szerződést nem vitásan elolvasták és aláírták (8.sorszámú jegyzőkönyv 2.oldal 5.bekezdés).

Az I.r. felperes személyes nyilatkozata szerint „soha fel sem merült az, hogy ellenérték nélkül adjuk oda bárkinek is. Ilyen még a barátnőmmel történő beszélgetéseink során sem merült fel". (8.sorszámú jegyzőkönyv 3.oldal 1.bekezdés) Ugyanakkor a tanuk meghallgatását követően ugyanezen jegyzőkönyv 11.oldal utolsó bekezdésében már az eljáró bíró kérdésére előadta „de ha esetleg elajándékozzuk a későbbiekben, akkor az illetéket, illetve az ügyvédi költséget nekik kell fizetni." „Még azt is mondtam, hogy

mindketten szeretnénk a húgommal ott lenni az ügyvédnél, ha mégis elajándékozzuk az unokának". (8.sorszámú jegyzőkönyv 12.oldal 1.bekezdés)

A fentiekből pedig az I.r. felperes személyes előadása alapján is megállapítható, hogy a felperesek és az alperes családja között az ajándékozás kérdése szóba került, és ezt követően mentek el a felperesek mindketten a győri ügyvédi irodába és írták alá általuk sem vitatottan a perbeli ajándékozási szerződést.

Ez alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan állapította meg, hogy az I-II. felperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek nem tudtak eleget tenni és ítéleti bizonyossággal nem tudták igazolni, hogy az ajándékozási szerződés megkötésekor - 2008.szeptember 3.napján - az ajándékozási szerződés megkötésére vonatkozó akaratuk hiányzott, ezért az ajándékozási szerződés nem jött létre közöttük.

Az ítélet tábla nem osztotta a felpereseknek a tévedésre, illetve megtévesztésre vonatkozó fellebbezési érvelését sem.

E körben a felperesek arra hivatkoztak, hogy a szándékuk mindvégig az ingatlan értékesítése volt és az ajándékozási szerződést abban a hiszemben írták alá, hogy az I.r. alperestől a vételárat majd később megkapják.

A Ptk.210.§./1/ bekezdésére alapított tévedés miatt csak akkor támadható meg a szerződés, ha azt a másik fél okozta, vagy ha nem is ő okozta, de kellő gondossággal felismerhette volna. Tévedés okozásáról akkor lehet szó, ha a másik fél olyan magatartást tanúsít, amelyből a közfelfogás szerint arra a következtetésre lehet jutni, hogy a tévedés ebből keletkezett.

Ezen felperesi előadást az elsőfokú eljárás adatai nem támasztják alá, hiszen az I.r. felperes a személyes meghallgatása során is úgy nyilatkozott, tudja, hogy akár ajándék, akár adásvétel van, írásba kell foglalni (8.sorszámú jegyzőkönyv 4.oldal 7.bekezdés). A felperesek a magyar nyelvet megfelelően beszélték, és értették, ezt a tényt "D" közjegyző tanuvallomása is alátámasztja. Így annak ellenére, hogy a felperesek nem Magyarországon élnek már hosszú évek óta, a tudatuknak át kellett fogni azt a tényt, hogy nem adásvételről, hanem ajándékozásról van szó, hiszen saját jogrendjükben is fennáll ez a különbség.

A Ptk.210.§./2/ bekezdésére alapított megtámadás nem alapos, mivel a jogszabályban előírt konjunktív törvényi feltételek hiányoznak.

Helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy az ajándékozási szerződés nem ütközik a Ptk.200.§./2/ bekezdésébe sem.

A jóerkölcs a kialakult értelmezés szerint - polgári jogi értelemben - a társadalom általános értékítéletében a magán autonómiának a társadalmi közmegegyezés által meghatározott korlátai, az általános elvárható magatartás zsinórmértékét fejezi ki. A szerződéses szabadság tehát nem korlátlan, a törvény nem fogadja el érvényesnek azokat a szerződéseket, amelyek nyilvánvalóan sértik az általánosan kialakult erkölcsi normákat. A Ptk.4.§-a kodex eszmei alapjaként emelte jogszabályi rangra azt az erkölcsi szabályt, hogy a jóhiszeműség és a tisztesség követelményének megfelelően kell eljárni a polgári jogi jogviszonyokban és ez a szabály már a szerződéskötést célzó tárgyalások során is irányadó. Mindebből az következik, hogy az üzleti életben a tisztességesen gondolkodó emberek értékrendje a mérce, amely a jóerkölcs absztrakt fogalmának meghatározásánál irányadó (EBH.2003.956.).

A kialakult bírói gyakorlat szerint a szerződés nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütköző voltának megítélésénél nem a szerződő fél egyéni érdeksérelmét kell vizsgálni, hanem azt, hogy maga a jogügylet társadalmilag elítélendő-e, az általános társadalmi megítélés egyértelműen tisztességtelennek, elfogadhatatlannak tartja-e (BDT.2007. 1585.).

Az ajándékozási szerződés jóerkölcsbe ütközésének a megállapítására a felperesek által a keresetlevélben, illetve a fellebbezésben felhozottak nem adnak alapot. Az a tény, hogy a szerződés megkötésénél nem a szerződést ellenjegyző "G" ügyvéd, hanem annak ügyvédjelöltje "C" járt el, és ő külön tájékoztatást a felperesek részére önmagától nem adott, illetve, hogy a felperesek milyen hosszú időt töltöttek el az ügyvédi irodában nem alapozzák meg a szerződés jóerkölcsbe ütközését, illetve annak semmisségét. Rámutat arra az ítélet tábla, hogy az 1998.évi XI.tv. 23.§./5/ bekezdése alapján - ügyvédi ellenjegyzés mellett - az ügyvéd által alkalmazott ügyvédjelölt eljárhatott a perbeni szerződés megkötésénél.

Azt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szerződés ingyenessége, vagy visszterhessége önmagában nem erkölcsi kérdés, az ajándékozás a közfelfogás szerint semmilyen erkölcsi normát nem sért.

Mindezen indokok alapján az ítélet tábla a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a felperesek pervesztesek lettek, ezért a Pp.78.§./1/ bekezdése értelmében ők kötelesek az alperes felmerült másodfokú perköltségét megfizetni.

Az ítélet tábla a már hivatkozott Pp.78.§./1/ bekezdése és az Itv.59.§./1/ bekezdése alapján kötelezte az illetékfeljegyzési jogban részesült felpereseket a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Győr, 2012.évi február hó 16. napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.
előadó bíró

Dr.Szalay Róbert sk.
bíró